

Střední Čechy

Cyklisté pojedou u řeky bezpečněji

Vltavská cyklistická cesta vedoucí od pramene Vltavy na Kvildě až do Mělníka se pravděpodobně dočká bezpečnějšího 1,6 kilometru dlouhého úseku na levém břehu řeky mezi Prahou a Roztokami. Nyní zde cyklisté musí využívat frekventovanou silnici, po které každý den projede průměrně 8 500 automobilů. Středočeský kraj zajistí jeho výstavbu, Roztoky zpracování projektu a stavební povolení. Podmínkou realizace je majetkové vypořádání pozemků. Odhad na jejich výkup a vybudování cyklostezky je 40 milionů korun. Hejtmanství bude hledat vhodné dotační tituly. První cyklisté by se mohli po zmíněném úseku stezky projet v roce 2025. (rob)

Nové Strašecí

V ulicích města přibudou kamery

Celkem 28 bezpečnostních kamer městské policie hlídá v současné době ulice Nového Strašecí na Rakovnicku. V příštích dnech bude instalována nová kamera v lokalitě Na Kocourku. Vedení města navíc vyhovělo žádosti církve a další kamera bude umístěna u kostela Narození Panny Marie, jehož fasáda je opakovaně ničena vandaly. Na zřízení nového kamerového systému v hodnotě 160 tisíc korun přispěje farnost 30 tisíci korunami. Bezpečnostní kamerový systém město buduje od roku 2015. (rob)

Rudná

Oprava dálnice D5 o víkendu skončí

Práce na opravě dálnice D5 mezi Rudnou a Loděnicí se nachýlily ke svému závěru. Už v neděli dopoledne tudy projedou motoristé bez omezení. Rekonstrukce za více než 440 milionů korun bez DPH, která začala letos v červnu, zahrnovala například nové povrchy jízdních pásů, odpočívák i mostů. Renovační se dočkaly protihlukové stěny, odvodňovací prvky, došlo také k výměně betonových a ocelových svodidel. (rob)

Tučňáci mi ozobávali boty

S vítězem Czech Nature Photo o čekání na slunce či závratích u Ohňové země

Aleš Kubelka
redaktor MF DNES

PODĚBRADY Cestovat po světě toužil už od dětství, když dlouhé hodiny vydržel projíždět prstem po mapách a listovat knihami o polárních výpravách. Aby svůj sen propojil i s fotografováním, ho přesvědčila až expedice s legendárním světoběžníkem Jiřím Kolbabou.

A udělal dobře.

Jiřímu Suralovi z Poděbrad přikla letos porota prestižní ocenění Czech Nature Photo. A přestože je pro něj pořizování záběrů úchvatných scenerií pouze koníčkem, jsou jeho snímky a reportáže chloubou cestovatelských časopisů.

Plňte si fotografováním klukovské sny?

Víte, já jsem v dětství ani tak nechtěl fotit, jako spíš jezdit po světě a poznávat zajímavá místa a kultury. Jako kluka mě bavily knihy o dobrodružích a badatelích, třeba o Roaldu Amundsenovi nebo horolezci Reinholdu Messnerovi. Asi před šesti lety jsem se ale seznámil na jedné přednášce se známým cestovatelem a fotografem Jiřím Kolbabou, se kterým jsem pak vyrazil na Island. Dá se říci, že to byla osudová výprava a hlavní impulz, protože právě až tam jsem pronikl do tajů fotografování krajiny. Nakoupil jsem si pak vybavení a začal se tomu věnovat intenzivně.

Proč vás lákají hlavně hory a polární kraje?

Je to směsice několika faktorů. Třeba proto, že jsou ještě nezasazené masovým turismem. Přitahuje mě surovost přírody a tamní drsné podmínky pro život. A třeba na Antarktidě si vychutnávám pozorování zvířat z těsné blízkosti, protože nemají přirozený strach z lidí a nejsou plachá. Párkrát se mi i stalo, že jsem stál vedle tuleně nebo tučňáka a bezostyšně mi ozobávali boty (úsměv). Druhý důvod, proč raději jezdím do polárních krajů než někam do tropických lesů, je světlo.

Matterhorn Vítězný snímek Czech Nature Photo 2023 v kategorii Krajina nafotil Jiří Sural z dronu. Foto: Jiří Sural

V jakém ohledu?

V polárních oblastech je úplně jiné než v tropech nebo v Česku. Pro focení krajiny je ideální ráno a večer, kdy nejvíce vyniknou reliéfy. A tohle krásné světlo trvá třeba na Antarktidě až tři hodiny, zatímco u nás je východ slunce otázkou deseti dvaceti minut. Když jsem byl v Grónsku, tak jsem jezdil od půlnoci do šesti ráno lodí po fjordech a fotil ledovce. A z toho tři hodiny bylo slunce jen mírně nad horizontem, takže dokonalost. Právě v Grónsku jsem byl už dvakrát, jednou z toho jsme šli stošedesátikilometrový trek tundrou.

Zasněženou?

Ne, to bylo v létě, kdy tato část Grónska není pod sněhem. V nespoutané divočině jsme naráželi na vřesoviště, kde rostly borůvky a klikvy. Každý den jsme ušli asi dvacet kilometrů a večer rozdělali kemp. Jídlo i techniku k focení jsme si nesli s sebou, na zádech jsem tak měl asi pětadvacet kilo (úsměv).

Jaká další místa vás zaujala?

Určitě Špicberky (souostroví v Sever-

ním ledovém oceánu), kde jsem byl hlavně kvůli zvířatům. Ze čluhu jsem z několika metrů fotil velryby a mrože, kteří plavali na kráčích, soby nebo lední medvědy. Na Špicberkách mají mimochodem poměrně přísné zákony; pokud jdete do volné přírody, tak musíte mít kvůli medvědům zbraň nebo ozbrojeného průvodce.

Vizitka
Jiří Sural

„Hobby“ cestovatel a fotograf, který letos zvítězil v soutěži Czech Nature Photo v kategorii krajina.

- Je mu 53 let.
- Narodil se v Zábřehu na Moravě.
- Žije v Poděbradech.
- Absolvoval Vysokou školu zemědělskou v Brně.
- Od roku 2011 provozuje vlastní firmu na výrobu reklamních energetických nápojů.
- Je ženatý a má tři dcery.

Krásné fotky jste si přivezl i z Patagonie (území na jihu Jižní Ameriky), jak se ostatně lze přesvědčit na vašich webových stránkách...

Jde o drsnou krajinu, která nabízí snad nejuchvatnější horské scenerie na světě i největší výzvy pro horolezce. Stěny jsou tam totiž hodně kolmé a fouká tam neustále silný nárazový vítr. Na ně bych si ale netroufl, nejsem horolezec.

Zažil jste při cestách nějaký okamžik, kdy jste se o sebe bál?

To asi ne, ale zrovna bezpečně jsem se párkrát také necítil. Třeba když jsme jeli velkou lodí z Ohňové země přes Drakeův průliv na Antarktidu. Celé dva dny plavby se v šíleném větru a desetimetrových vlnách houkala loď ze strany na stranu. Stál jsem v kabině na můstku v šestém patře a vlny se rozbíjely přes před až k nám. Polykal jsem kinedryl a dumal, jestli se mám jít najíst, nebo to je zbytečné (smích).

Co běžně obnáší příprava na vaše výpravy?

Většinou jezdím na dva až tři týdny a všechno si plánuji sám. Na inter-

netu si vyhledám lokaci a vše si o ní zjistím. Pokud mě zaujmou na sociálních sítích fotky z těchto oblastí, tak se snažím kontaktovat jejich autory, aby mně dali tipy na atraktivní místa. Třeba když jsem se chystal na Velikonoční ostrov, tak jsem se propojil s jedním borcem, který tam žije. Ten mi poradil, kam přesně se vydat, kdy je tam nejméně lidí či v jakou dobu je focení ideální. Kompletně si musím připravit itinerář a zajistit ubytování a dopravu; nevyužívám přitom cestovky.

Takové expedice musí být finančně hodně náročné...

To ano. Například dostat se na Antarktidu není logisticky jednoduché a tato cesta vyjde na několik stovek tisíc korun. Někdo si koupí drahé auto nebo motorku, další zrekonstruuje chalupu a já investuji do cestování (úsměv). Na druhou stranu nevyužívám žádné předražené agentury a důkladně zvažuji, abych zbytečně neutrácel. Odměnou jsou mi zážitky, fotografie i nová přátelství. Třeba když jsem fotil na Velikonočním ostrově kamenné sochy Moai, tak za mnou přišel jeden Chilean. Dali jsme se do řeči, a když jsem mu řekl, odkud jsem, nadšeně vyhrkl: „Čechoslovakia? Ivan Lendl, Ivan Lendl!“ Pišeme si dodnes.

Letos jste se stal vítězem prestižní soutěže Czech Nature Photo v kategorii Krajina. Věřil jste, že můžete uspět?

Do soutěže jsem poslal deset fotek, a třebaže jsem věděl, jak velkou konkurenci budu mít, doufal jsem, že některá z nich by mohla odbornou komisí zaujmout. Spíš mě překvapilo, že jsem cenu získal za snímek Matterhornu (7. nejvyšší hora Alp, která se tyčí na hranici mezi Švýcarskem a Itálií). Přece jenom jde o poměrně „provařený“ motiv. Navíc se do užšího finále dostala fotografie spáleného lesa v Českém Švýcarsku, což bylo atraktivní a aktuální společenské téma. O to větší radost jsem při vyhlášení měl. Zajímavé také je, že jsem Matterhorn fotil z dronu, nikoliv běžným objektivem.

5. ročník projektu Realiták roku 2022

Prodáváte byt či dům? Prodejte za maximální cenu a bez starostí.

Najděte si nejlepšího realitního makléře ve vašem okolí

www.realitakroku.cz

